

היו שניים בלי תפקיד:
עבר והווה ללא עתיד
עמ' 9

פועלי כל הארצות התאחדו!

זוהדרק

زوهدريخ ZO HADEREKH

גיליון 28 / 17 ביולי 2024

טבח באל-מוואסי

הפעיל יונתן פולק

רדיפה ללא הפסקה

עיתונאים מתקוממים נגד

ההון והשלטון

עמ' 3

ח"כ ביטן לא מפר אמונים לשופר הימין

"ועדת הכלכלה של הכנסת בראשות ח"כ דוד ביטן, העומד לדין בימים אלה באשמת שוחד, מרמה והפרת אמונים, סיימה להכין לקריאה ראשונה את הצעת החוק שתמחק לערוץ 14 חוב של כמיליון שקלים".

אורן פריסקו, "העין השביעית", 3.7

ביבי והביביסטים... כבר לא

"במסגרת מחקר חדש של מרכז אקורד באוניברסיטה העברית, נשאלו מצביעי הליכוד בנוגע למספר סוגיות פוליטיות. התוצאות - לא נותנות לראש הממשלה בנימין נתניהו סיבות לאופטימיות. על פי תוצאות הסקר, 51% ממצביעי המפלגה מאמינים כי על נתניהו להתפטר".

אנה ברסקי, "מעריב", 10.7

דברים בשם אומרם

לוחמה פסיכולוגית של השר נגד הציבור

"שר התפוצות, עמחי שיקלי (ליכוד) הקצה מאות אלפי שקלים מתקציב ההסברה של מדינת ישראל למפקד היחידה ללוחמה פסיכולוגית בצה"ל לשעבר ולחברה שמתמחה בניהול קמפיינים מכפיישים והפצת דיסאינפורמציה. הפעילות נועדה להשפיע על קהל בינלאומי, אך מידע שהועבר לידי מבקר המדינה מעלה שלפחות במקרה אחד הוצע להשפיע גם על קהל ישראלי".

איתמר ב"ז, "העין השביעית", 8.7

התקשורת: השלטון בשירות ההון

"בערוץ 14 שבבעלות יצחק מירילשוילי מתגאים בנתוני הרייטינג העולים, שמציינים את הערוץ לעתים במקום השני בנתח הצפייה בישראל, ומציעים למפרסמים חבילות פרסום 'במגרש של הגדולים'. אבל בכל הנוגע לרגולציה, הערוץ ובעליו זוכים בהקלות והטבות בשווי מיליוני שקלים — המיועדות לערוצים זעירים. תוקפן צפוי לפוג באוגוסט הקרוב, אלא ששר התקשורת, שלמה קרעי, פועל כעת להאריך. ההטבות נקבעו בהוראת שעה שנקבעה במקור לחמש שנים בלבד. בפברואר 2023, בעיצומו של קידום ההפיכה המשטרית, האריכה הכנסת את ההקלות הרגולטוריות למשך שנה וחצי לבקשתו של קרעי, עד 25 באוגוסט הקרוב. כעת קרעי מבקש להאריך אותן שוב בשנה נוספת, ולשם כך פרסם משרד התקשורת ביום חמישי האחרון תזכיר חוק (טיוטה להצעת חוק). התזכיר נפתח להערות הציבור באופן חריג לשבוע בלבד, בנימוק של 'צורך חיוני'".

יסמין גואטה, "דה מרקר", 6.7

התקשורת: ההון בשירות השלטון

"מה גורם ללן בלווטניק להמשיך להזרים סכומי עתק, מאות מיליונים, כדי להבטיח את קיומו של ערוץ 13? איאפשר להתעלם מצירוף המקרים המדאיג בכך שבשעה שבלווטניק ממשיך להזרים כסף, הוא ממנה לתפקיד העורכת הראשית דמות שהתכוננת הבולטות ביותר שלה הן קרבה לשלטון ונכונות מוצהרת להטות את שידורי הערוץ לטובת השלטון. ההתעקשות של הנהלת רשת על המינוי התמוה מעלה חששות כבדים לאינטרסים זרים מאחורי המינוי.

איאפשר להתעלם גם מהדיווח של סימי ספולטר ב'דה מרקר' על כך שבמשרדי ראש הממשלה והכלכלה יש מי ששוקלים להטיל היטל כספי חדש (היטל בטחה), שיקר את היבוא מטורקיה, ועשוי להפוך אותו למשתלם פחות. בשנים האחרונות סבלה יצרנית המלט הישראלית נשר, שבבעלותו של בלווטניק, מייבוא מלט מתחרה מטורקיה ומיוון — והיא צפויה להיות מהנהנים הגדולים מהיטל כזה".

נתי טוקר, "דה מרקר", 7.7

מכתבים למערכת

יחד מול אלימות המתנחלים

מתנחלים תכחו בשבוע שעבר את צינור המים באום אל חיר שבמסאפר יטא והשאירו את התושבים בלי מים. מדי יום פושטים מתנחלים על כפרים פלסטיניים בדרום הר חברון ותוקפים באלימות את התושבים. ילדי הכפר ישנים בנעליהם, מאימה.

אנחנו שקועים בדאגה לחטופים ובחרדה ממלחמה בצפון, אבל בחסות המלחמה והממשלה, מסלימה אלימות המתנחלים והתושבים משלמים את המחיר. פעילים ישראלים נמצאים בשטח ומגינים על התושבים, אבל הם זקוקים לתמיכתנו. ביום שישי שעבר (12.7) יצאנו יחד עם ארגון 'קול רבני לזכויות אדם' לנוכחות מגינה בכפרים באזור מסאפר יטא. התמיכה של הפעילים בשטח מצמצמת את אלימות המתנחלים ומוכיחה לתושבים שאנחנו לא מפקירים אותם.

בזמן שמטורפים כמו סטרוק וכן גביר מחזיקים את ההגה בממשלה, זוכים המתנחלים בלגיטימציה לבצע טרור יהודי במטרה לגרש קהילות פלסטיניות שלמות משטחי סי. בליל חמישי בשבוע שעבר נכנסו מתנחלים לכפר ח'לת א-דבע במסאפר יטא ורגמו באבנים מכוניות של תושבים וכבאת שהייתה במקום. תושבים בכפר סיפרו כי המתנחלים שרפו בית ומטע.

כשאלימות המתנחלים כלפי הפלסטינים מסלימה, הסולידריות שלנו נחוצה מתמיד. תושבי הכפרים סומכים על הנוכחות המגינה שלנו. קהילה שלנו לא עומדת מנגד מול תוקפנות המתנחלים: באוקטובר האחרון אלפים מאיתנו דרשו לעצור את הטרנספר של קהילות הרועים ולהחזירן לשטחי סי. בקיץ 2023 יצאו עשרות פעילי זים יחד עם קואליציה של ארגונים לחומש ודרשו לפרק את המאחז. בשנים האחרונות, אלפי פעילי ופעילות זים תמכו והגיעו לשטח כדי לתמוך בתושבי הכפרים בגדה בתקופת המסיק. אנחנו נמשיך במאבק למען ביטחוננו של כל מי שחי כאן. אל תשאירו מאחור את הפלסטינים גם הפעם.

אמל, גוני, אפי, רלוקה, סרוג, יותם ומיתר,

צוות "זים - קהילה פועלת"

ניתן לשלוח מכתבים למערכת באמצעות הדוא"ל

zohaderekh@gmail.com

או לחיבת דואר 26205 ת"א-יפו 6126102

מתן חורודוב בכנס החירום של העיתונאים, 14 ביולי (צילום: ארגון העיתונאים והעיתונאיות)

כנס חירום באולם צוותא בתל-אביב: 'מצילים את חדשות 13'

העיתונאים מתייצבים מול ההון והשלטון

13; זאת מערכה של כל הציבור, אין דמוקרטיה ללא תקשורת חופשית". העיתונאי רינו צרור (גל"צ) הוסיף: "הדבר הכי חשוב הוא שאנחנו נמצאים במקום ולא מוותרים על סיומת ועל פתיח. אם התקשורת הישראלית לא תרים דגל, אנחנו ניפול. השלטון מחפש לסתום פיות מול שקריו האין-סופיים. על מנת להסיר את האיום הנשקף לדמוקרטיה, יש להשתחרר מהשלטון". העיתונאית טלי מורנו (ערוץ 11) הדגישה, כי דרוקר "הוא עיתונאי חושף שחיתויות, ביטול תוכניתו, היא השתקה, הפחדה ומסר. אבל מעל הכל זאת פגיעה בציבור שלא ישמע מה לא בסדר".

אחרון הדוברים בכנס היה רביב דרוקר שאמר: "האויב הכי גדול שלנו זו התחושה שאנחנו מול מפלצת רבת-עוצמה ומתוחכמת שלא נוכל לה ולכן אין טעם להיאבק. אני שומע ספקנים שרואים המון תחכום, יכולת וכוח. כמי שנמצא בתוך מפעל הנקיית, אני רואה בעיקר בלגן, רשלנות, לא פעם טמטום והרבה ריקבון. בואו לא נפקפק ביכולתנו לנצח הפעם כמו שניצחנו בתאגיד ובגל"צ. כמו שניצחנו בעבר בערוץ 10, ננצח גם בקרב הזה ובקרבות הבאים".

בעוד כשבוע צפוי בג"ץ לדון בעתירת עובדי חדשות 13 וארגון העיתונאים נגד מינויה של שמאלוב-ברקוביץ לתפקיד מנכ"לית חברת החדשות. חשוב לציין, כי ההחלטה לדון בעתירה היא דחייה של בקשת הערוץ למחוק את העתירה.

גם העיתונאים חיים בהכחשה

הכנס שנערך השבוע היה ללא ספק לוחמני. אך לא נאמרה בו ולו מילה אחת בגנות המלחמה העקובה מדם המשתוללת בעזה. זאת למרות שבצילה מקדם השלטון הימני את הפשיזציה של ישראל. ארגונים נוספים של עובדי התקשורת התייצבו בכנס לצדם של העיתונאים. ומי לא הגיע? ההסתדרות, כמוכן. היו"ר ארנון בר-דוד עסוק כעת בפרסום "הסופר החברתי" שהקים (ר' עמודים 6 ו-7 בגיליון זה). בהסתדרות מתעלמים מהאיומים כלפי חופש העיתונות וכלפי עובדי התקשורת כולם, ולא רק בערוץ 13.

לצערנו גם העיתונאים המסקרים יום-יום את הנעשה בעזה והמתעלמים לרוב מרבות הקורבנות הפלסטינים בהפצצות והכיבוש - חיים אף הם בהכחשה.

שמואל אורניץ

מאות עיתונאים השתתפו השבוע (14.7) בכנס החירום של ארגון העיתונאים והעיתונאיות ושל ועד עובדי חדשות 13 נגד הפגיעה בחופש העיתונות בערוץ 13, שהתקיים באולם צוותא בתל אביב. מערכת "זו הדרך" השתתפה אף היא בכנס והביעה תמיכה במאבקם של עובדי התקשורת.

האירוע נערך כחודש לאחר מינויה של יוליה שמאלוב-ברקוביץ' למנכ"לית חדשות 13, ושלושה ימים לאחר הודעת רשת 13, בראשות המנכ"ל אמיליאנו קלמזוק, על ביטול התוכנית "אזור מלחמה" בהנחיית רביב דרוקר. העיתונאית הוותיקה ענת סרגוסטי, האחראית לחופש העיתונות בארגון, פתחה את הכנס ואמרה: "מה שקורה בחדשות 13 הוא חלק מתוכנית כוללת לרמוס את העיתונות החופשית. השתלטות עוינת היא זאת האחראית להורדת התוכנית של רביב דרוקר. זה לא מקרי. זה כבר קרה בפולין, בהונגריה ובהודו – בעלי ההון משתלטים על התקשורת כדי לשרת את השלטון".

לדברי יו"ר ועד העיתונאים בחדשות 13, הכתב הכלכלי מתן חורודוב, "קרב הבלימה על עצמאות ומקצועיות התנהל בעבר בגל"צ, כיום בחדשות 13 ומחר - בתאגיד הציבורי. מספיק להקשיב לצהלות השמחה של שר התקשורת קרעי". הוא הוסיף: "אנחנו מתאחדים כעיתונאים ישראלים התומכים בעיתונות חופשית - יש לנו זו את זה. יש לנו עתירה מצוינת לבג"ץ. יחד נציל את 'אזור מלחמה' של דרוקר, נרשום היסטוריה, נציל את הבית שלנו ונמנע השתלטות פוליטית".

הממשלה רוצה לנהל את התקשורת

גולן יוכפז, מנכ"ל תאגיד השידור הציבורי, מנה את כל הצעות החוק שהוגשו בידי נציגי ממשלת הימין במטרת לסתום פיות, והדגיש: "המטרה האמיתית בכולמוס החקיקה של הממשלה היא לקשור את ידי התקשורת הישראלית ולנהל אותה באופן מוחלט. לעיתים לשלוט באופן אלים בתוכן. זה מאבק לא רק על פרנסה של מאות משפחות; זה מאבק על עתיד הדמוקרטיה. התקשורת הישראלית נמצאת בימים אלה במלחמת קיום".

יו"ר ארגון העיתונאים והעיתונאיות, נורית קנטי (גל"צ), התייחסה למהות המאבק: "כשמגיע הרגע שמנסים לפגוע לנו בעבודה, הגיע הזמן להיאבק. מי שרוצה לשלוט בביקורת, לא יסתפק בחתיכה ממנה. זה קרב לא רק של רביב דרוקר וחדשות

ממשלת הימין מנהלת מתקפה משולבת על האקדמיה הוכרז סכסוך עבודה במחאה על חוק ההשתקה

אשר ל"חוק ההפחדה", הכנסת אישרה אותו, בתמיכת קולות סיעות הימין שבאופוזיציה, בקריאה טרומית. בטרם הצבעה שיגר ועד ראשי האוניברסיטאות (ור"ה) בקשה ליועצת המשפטית של הכנסת, עו"ד שגית אפיק, למנוע את קידום החקיקה. בבקשתם כתבו ראשי האוניברסיטאות: "מדובר בהצעה דרקונית ומקרתיסטית המהווה חלק ממסע הסתה נגד חברי סגל. קידומה מעלה חשש של ממש להתרת דמם". הם הוסיפו כי ההצעה "חותרת תחת עקרונות היסוד עליהם מושתתת המערכת האקדמית בחברה דמוקרטית, ובהם חופש המחשבה וחופש הביטוי, שכן היא מבקשת להפוך את המוסדות להשכלה גבוהה לגורמים מרוסנים, שלוחי השלטון המהווים חלק ממערכת אכיפת החוק".

מועצת האקדמיה הלאומית הישראלית למדעים הודיעה גם היא על התנגדותה לקידום החוק, שאותו הגדירה "הרסני". הצעת החוק, מדגישה המועצה, "היא סטייה חמורה מעקרונות היסוד של הדמוקרטיה הישראלית ומערכי היסוד של העולם האקדמי... היא מבקשת להעניק סמכויות מסוכנות וחסרות תקדים לגורמים פוליטיים להתערב בליבת העשייה האקדמית תוך כדי רמיסה בוטה של עקרונות חופש הביטוי, חופש המחשבה, האוטונומיה המוסדית וחוקי העבודה של מדינת ישראל". "ניסיונות חקיקה אלה הם מתקפה ספציפית, שיטתית, לא חוקית ולא מוצדקת על האוניברסיטאות ועל מוסדות המחקר", כתבו והוסיפו, כי המועצה "קוראת בתוקף לממשלה לעצור לאלתר את קידומו של חוק הרסני זה".

המועצה המתאמת של ארגוני הסגל הבכיר באוניברסיטאות הכריזה בחמישי (11.7) על סכסוך עבודה במחאה על "חוק ההשתקה" שמקדמת ממשלת הימין. המרצים בכל האוניברסיטאות סבורים שהצעת החוק, המאפשרת פיטורים ללא פיצויים של עובדי הוראה בשל דעותיהם, תפגע אנושות בחופש האקדמי, בחופש העיסוק ובחופש המחקר והיא מנוגדת להסכמים הקיבוציים.

לכך יש להוסיף שממשלת נתניהו מנהלת מתקפה משולבת על האקדמיה באמצעות שני חוקים. ברביעי (10.7) אישרה הכנסת בקריאה טרומית הצעת חוק של יו"ר הקואליציה ח"כ אופיר כץ (ליכוד) להפחית תקציב של מוסד אקדמי שלא יפטר ללא פיצויים מרצה "שיביע תמיכה בטרור". ואילו ועדת החינוך של הכנסת מכינה לקריאה ראשונה את הצעת "חוק ההפחדה של ח"כ לימור סון הר מלך (עוצמה יהודית) שתחייב מוסדות אקדמיים לסגור תאי סטודנטים בהשכלה הגבוהה.

פרופ' אורי גופנא (אוניברסיטת תל-אביב), מ"מ יו"ר המועצה המתאמת של ארגוני הסגל הבכיר באוניברסיטאות, התריע: "קיים חשש אמיתי מפגיעה בתנאי העסקתם ובזכויותיהם של חברות וחברי הסגל האקדמי הבכיר עקב קידום הצעת החוק שנועדה לאפשר, בין היתר, פיטורים של חברות וחברי סגל ללא פיצויים פיטורים והודעה מוקדמת... הצעת החוק אם תעבור, תגרום לפגיעה בחופש האקדמי, בחופש הביטוי, בחופש העיסוק ובחופש המחקר של חברי הסגל האקדמי הבכיר, תוך עקיפה של חקיקת המגן בידי עבודה ושל תנאים שהוסכמו בהסכמים קיבוציים תקפים".

בנוסף, בעילות להכרזה על סכסוך העבודה נאמר כי "הצעת החוק נועדה להכשיר התערבות פוליטית בתקצוב האוניברסיטאות כפועל יוצא של אמירות של חברות וחברי סגל אקדמי בכיר. צעד זה גורר סכנה מיידית של החרמת האוניברסיטאות הישראליות ושל פגיעה קשה ביכולתם של חברות וחברי הסגל לקבל מענקי מחקר בינלאומיים".

עילה נוספת לסכסוך העבודה היא: "סימונם של חברות וחברי הסגל האקדמי הבכיר כאוכלוסייה שלילית התומכת לכאורה בטרור, שיש לגבש נגדה חקיקה ולפקח עליה פיקוח ממשלתי-פוליטי מיוחד. הסימון פוגע באופן קולקטיבי במעמד המקצועי והאישי של חברי הסגל ובשמם הטוב".

כתב אישום נגד פעיל שקרא להתנגד לכיבוש

פרקליטות המדינה הודיעה בראשון (14.7) על הגשת כתב אישום נגד הפעיל הוותיק נגד הכיבוש יונתן פולק "בגין עבירות של הסתה לאלימות". פולק (42) עובד בעיתון "הארץ". כתב האישום הוגש בעקבות שני אירועים שהתרחשו בשנים 2020 ו-2021. על-פי כתב האישום קרא פולק להתנגדות אלימה נגד הכיבוש בטור שפרסם באתר "הארץ" ובנאום שנשא בעת הענקת פרס על שם ישעיהו ליבוביץ' באירוע של תנועת יש גבול.

מיש גבול נמסר בתגובה: "נחרדנו לגלות שזוכה פרס לייבוביץ' לשנת 2021, יונתן פולק, הואשם כעת בהסתה בשל נאום שנשא באירוע בו הענקנו לו את הפרס. כתב האישום נגדו מתייחס גם לכתבה שפורסמה באתר 'הארץ'. רדיפתו של יונתן היא צעד נוסף בסתימת הפיות המקארטיסטית של ממשלת הימין ובמתקפה הפרועה על חופש הביטוי. זו עדות נוספת לכך שפרקטיקות הדיכוי מהשטחים מחלחלות גם לישראל. יונתן נלחם באומץ כבר שנים ארוכות נגד האפרטהייד ומשלם על כך מחירים כבדים. לכן הענקנו לו את הפרס. רדיפתו – ורדיפתנו – היא עוול חוקי ומוסרי. יונתן, אנחנו איתך!".

ד"ר ישי מנוחין הוסיף: "זכיתי לקבל את פרס לייבוביץ' בשנת 2021 יחד עם יונתן – אדם מדהים ופעיל חברתי מסור. כיום יש חופש ביטוי רק לאנשי רק לאנשי ימין להשמיע רעיונות גזעניים ומתועבים, אנשי שמאל המביעים תמיכה בערכים אוניברסליים ובזכותם של פלסטינים להגדרה עצמית ולחיים בחופש ובשוויון - נחקרים ונתבעים".

קבלו את

זו הדרך

מדי שבוע בדוא"ל

או בדואר רגיל

המעוניינים לקבל בדואר אלקטרוני, ללא תשלום, מתבקשים לשלוח

כתובת דוא"ל אל: zohaderekh@gmail.com

המעוניינים לקבל בדואר רגיל, מתבקשים לנסות את הוצאות

המשלוח באמצעות תרומה של 150 שקל בשיק לפקודת המפלגה

הקומוניסטית הישראלית, ת" 26205 תל-אביב 6126102

דורשים שביתה עכשיו, שלט בכניסה לבניין ההסתדרות בת"א (צילום: זו הדרך)

הממשלה מממנת את ההתנחלויות במקום לחשוב על היום שאחרי בר-דוד אל תישאר בעליבותך; זה הרגע לעבור צד

מחפשת את האור שהוא כל אחד מאתנו. במחאה של 23 נאבקנו להשתתפות ההסתדרות במחאה והצלחנו בקטנה. אז חשבנו שזה סוף המדינה. היום אנחנו במאבק גדול בהרבה על קיומה של מדינה זו.

כחברת ההסתדרות, אני קוראת היום מכאן להסתדרות האחיות – האיגוד המקצועי שלי – ולארגון בר-דוד, יו"ר ההסתדרות, להצטרף אלינו. בר-דוד, ביכולתך להיות משמעותי למדינה ולהיזכר כמציל המדינה, או ששוב תישאר בעליבותך השתדלנית והפוליטית. זה הרגע לעבור צד! אני קוראת לראשי ההסתדרות האחיות, אילנה כהן ונעמי כספי, ליו"ר ועד העובדים בקופ"ח כללית, פרוספר בן חמו, להתיצב עמנו. בואו היו חלק מאיתנו, כי אין דבר חשוב יותר.

זה הרגע לדבר על המצוקה החברתית

זה הרגע לדבר על הכלכלה המתמוטטת, על העובדים שאיבדו את עבודתם, על סגירת העסקים, על המצוקה החברתית והסוציאלית. בואו אתנו, חברי הוועדים! תפקיד ההסתדרות אינו רק לדאוג לתנאים ולשכר. התפקיד הוא גם חברתי, ועכשיו זה התפקיד של כולנו להחליף את הממשלה ולחולל את השינוי לפני שיהיה מאוחר מדי.

כסוציאליסטית, שרתי בילדותי את "האינטרנציונל": "קום התערה עם חלכה, עם עבדים מזי רעב". אז קום והתנער העם! "עולם ישן עדי יסוד נחריבה, מגב כפוף נפרוק העול". העול הוא ביבי וממשלתו. אני קוראת לך, ארגון בר-דוד, לפרוק את עולו של ביבי, לזקוף את ראשך ולהצטרף, כי אנחנו העתיד היחיד של מדינה זו.

חגית סלם

מתוך דבריה בהפגנה מול בניין ההסתדרות במסגרת יום השיבוש הלאומי נגד ממשלת הימין של ארגוני המחאה, 7.7

שמי חגית סלם, חברת קיבוץ ברקאי, אחות מומחית קלינית בגריאטריה. עובדת 33 שנים. חברת הסתדרות כל חיי: הייתי חברת ועד האחיות, צירה בוועידות ההסתדרות ונעמתי בקיצור, סוציאליסטית ומאמינה בחשיבות האיגוד המקצועי, ואני מוצאת את עצמי מפגינה.

אני שותפה בו בזמן לחלוקים הלבנים הזועקים על בריאותם הנפשית והפיסית של החטופים ושל בני משפחותיהם, של המפונים. אני, כעוסקת בגריאטריה, חושבת הרבה על הקשישים הנמצאים בידי חמאס וכיצד הם שורדים.

מיד לאחר היום השחור, 7 באוקטובר, השתתפתי בפתחה של המרפאה הכללית במלון בשפיים ובטיפול הממושך במפוני קיבוץ כפר עזה. אני מעריצה כל אחד ואחת מהניצולים ומהניצולות על יכולת הישרדותם. אך מולם אני רואה את הכישלון המוחלט של המדינה בטיפול ההמשכי בבריאותם הנפשית והפיסית של הניצולים והחטופים ששבו ובני משפחותיהם.

מקדשים את האדמה ולא את האדם

הממשלה, הסמוטריציים והבן גבירים מדברים על כוח וכבוד של מתנחלי השטחים. הם מקדשים את האדמה ולא את האדם, לא את זכויות האזרח ולא את הדמוקרטיה. הם ממשיכים בחקיקה שמסכנת את כולנו. בושה!

הממשלה ממשיכה לחלק כספים קואליציוניים למאות אלפי המשתמטים ולהתנחלויות, במקום לחשוב על היום שאחרי. שאיפה לשלום, יציאה מהשטחים וסיום הכיבוש – הפכו כולן מילות גנאי. משטרת בן גביר עוצרת באלימות רופא המגיש עזרה ראשונה, ומכת"זית פוגעת בעינה של רופאה המזוהה היטב כרופאה בתפקיד... ואיפה ההסתדרות?

אני מודאגת כפי שמעולם לא הייתי. אני שומעת את חברי, אנשי מקצועות הבריאות ובריאות הנפש, מדברים על אפשרויות עבודה בחו"ל כי הם מיואשים ומדוכאים. אך אני

מפגינים בפתח בית ההסתדרות בת"א: אנו על סף תהום (צילום: זו הדרך)

ארגוני המורים שותקים מול חורבן החינוך הממלכתי שביתה כללית - צו השעה

וכואב מכך: לצערי לא שמענו את ארגוני המורים פועלים לחיזוק מורים שיצאו למילואים; מסייעים למורים שפונו מבתיהם ולמורים שחזרו מהשבי; תומכים במשפחות מורים שאינם אתנו עוד. לארגוני המורים כוח עצום: ביכולתם להשבית את המשק ולקדם שינוי חברתי. ביכולתם לשנות מציאות.

200 אלף מורים ומורות מאוגדים אתכם

אנחנו מוכנים להתחיל דרך חדשה. רדו כבר מהגדר, קיראו להשבחה. תנקטו כל צעד שאתם יכולים על מנת להפעיל לחץ. המדינה בידיים שלכם ואנחנו ניתן לכם גיבוי מלא. 200 אלף מורים ומורות מאוגדים - אתכם. זה כוח אדיר. חישבו על כמה ילדים ומשפחות אנחנו משפיעים.

ברור לכולנו שאנו על סף תהום עמוקה. מעורבות אזרחית של ראשי ההסתדרות והארגונים המקצועיים יכולה להציל אותנו מנפילה לתהום. אני קורא ליו"ר ההסתדרות ארנון בר-דוד לגלות מנהיגות ואחריות ולהוביל לשביתה עכשיו.

מדינת ישראל לא הייתה מעולם במצב קטסטרופלי כזה. זו נקודת אל חזור. הפעולה שלכם הכרחית וחייבת להיות מהירה.

ארנון בר-דוד, העם איתך. עשה את הצעד הנכון וקרא באופן ברור: בחירות עכשיו!

שחר רגב

מדבריו בהפגנה מול בית ההסתדרות בת"א
במסגרת יום השיבוש נגד ממשלת הימין של
ארגוני המחאה, 7.7

אני מחנך לאזרחות בתיכון ממלכתי - זרם חינוכי ההופך, באשמת הממשלה, חינוך סוג ב'. אני ממובילי התנועה "מאבק החינוך", בה חברים אלפי מורים. תנועה זו חרטה על דגלה להיות למורים בימה בטוחה לביטוי עמדותיהם ולהגן על הדמוקרטיה דרך עשייה חינוכית.

הנה תמצית האירועים שבאוגדי העובדים: אנו, המורים, הפרופסיה המאוגדת הגדולה ביותר בארץ. לצערי אנחנו גם הפרופסיה המוחלשת ביותר (ממש היום קיצצו חצי מיליארד שקל משכרנו). אני, כמורה, נוטל סיכון אדיר בכך שאני מדבר על בימה זו. אני מסכן את עתידי המקצועי ובכך את משפחתי וילדי.

עסוקים בתחזוקת מועדוני צרכנות

הארגונים המקצועיים של המורים עסוקים, לצערי הרב, בשני תחומים עיקריים - בתחזוקת מועדוני צרכנות ובשתיקה רועמת מול הממשלה ההרסנית. במשך כל תקופת ההפיכה המשטרית והמלחמה הנוראית, אנו דורשים מהארגונים המקצועיים שלנו גיבוי, תמיכה ומעורבות. אך לדאבוני הם משיכים בשתיקה רועמת ופעמים רבות מתייצבים לצד ממשלת החורבן בניסיונותיה להשתיק מורים ולשמור על שקט תעשייתי.

מעולם לא שמענו את ראשי הארגונים המקצועיים שלנו נאבקים על עצמאות המורים, על יכולתם ללמד תכנים ליברליים. הם לא התבטאו נגד חדירה של עקרונות משיחיים וגזעניים לכיתות. הם לא נקפו אצבע כאשר משטרת בן גביר עצרה מורים, כאשר עשו חיפוש בבתיהם וגם לא כאשר פיטרו אותם ללא הליך מסודר. זה נזק לדורות. פגיעה בחינוך היא פגיעה אנושה בחוסן הלאומי.

השרים בצלאל סמוטריץ' ואורית סטרוק בטקס לכבוד הסדרת מאחזים בשטחים הכבושים (צלום: עמוד הפייסבוק של אורית סטרוק)

ישראל דוהרת להתאבדות קולקטיבית

רק אחרי מלחמה קשה ומיותרת - בה הובהר עד כמה ישראל תלויה בנשק ובתמיכה של ארה"ב - ובלחץ אמריקאי, חתמה ממשלת הימין של בגין הסכם השלום עם מצרים. שלום זה חיזק את הביטחון הקיומי של ישראל. השלום היחיד שלא

נזקק ללחץ חיצוני נחתם עם ירדן. זה נעשה במחיר מזערי, ועדיין יש גורמים בימין הישראלי המתנגדים לו.

ברצח רבין הבהירו הקנאים-המשיחיים, שדמו בראשו של מי שיעז לחשוב על שלום עם הפלסטינים. אולמרט ניצל מגורל זה בזכות השחיתות שהובילה לסיום כהונתו.

שלום עוקף פלסטינים

נתניהו המציא למדינות הכוח נדבך נוסף: הסכמי הנורמליזציה שהוצגו כשלום עוקף-פלסטינים. נתניהו רק שכח להזכיר, שאלה הסכמים שלא מבטלים איומים על ישראל, אלא מגבירים אותם: תמורת הגברת מצב האויבות עם איראן, מנרמלות מדינות ערביות-סוניות את יחסיהן עם ישראל.

מאז 2002 מציעה הליגה הערבית לישראל, שתמורת סיום הכיבוש ופתרון מוסכם לבעיית הפליטים ייחתמו הסכמי שלום עם כל העולם הערבי והמוסלמי. לאסוננו, ממשלות ישראל העדיפו ומעדיפות את המשך הכיבוש על הבטחת קיומה של ישראל בשלום עם העולם הערבי. המפלגה הציונית היחידה שמציעה לקבל את יוזמת שלום זו לא עברה את אחוז החסימה בבחירות האחרונות. סרבנות השלום הישראלית, המבססת את קיומה של המדינה על תמיכה צבאית, כלכלית ומדינית אמריקאית, מעלה את השאלה: עד כמה ישראל עצמאית?

הקנאים-המשיחיים מהציונות הדתית, מחזיקים כעת בעמדות כוח מכריעות בממשלה. הם דואגים שהמלחמה לא תיגמר ושהחטופים לא יוחזרו. הם מנסים לחולל הסלמה במלחמה, בתקווה שאז יוכלו לבצע את הטרנספר הנכסף של הפלסטינים. האסון הוא שהמפלגות הציוניות באופוזיציה לא מציעות משהו מהותי שונה. וכך דוהרת ישראל לעבר התאבדות קולקטיבית.

עמוס גבירץ

המשיחיים יודעים מה רצונו של אלוהים. הם חלוקים בעניין כל-יכולתו. במאה החמישית לפני הספירה שכנע אחד מהם, משה מכרתים, את תומכיו לקפוץ לים באמונה שמשם יובילם אלוהים חזרה לארץ המובטחת. המשיחיים ברובם מתייחסים לאלוהים הכל-יכול כאל חסר-יכולת הזקוק לשירותם בדרגה כזאת או אחרת. בהיסטוריה היהודית הם מכונים משיחי שקר. הרי כולם כשלו במשימתם העליונה: לגרום לאלוהים להחזיר את עמו ל"ארץ המובטחת".

הציונות, לעומתם, השאירה את אלוהים בבתי הכנסת. היא הציעה פעולה רציונלית הכוללת הגירה לארץ ועבודה קשה, בתוספת מאמץ מדיני לקבל תמיכה ממעצמות למפעל הציוני. בחפשמ סיפורי גבורה מההיסטוריה, כדי ליצור את האתוס הלאומי, בחרו הציונים לפחות בשני סיפורים, הכי מסוכנים לחינוך הדורות הבאים: סיפור מצדה וסיפור מרד בר כוזיבא, אותו הפכו לבר כוכבא. סיפורו של יוחנן בן זכאי, כמובן, לא נכלל בסיפורי הגבורה. סתם "בוגד" שהבטיח את המשך הקיום, לעומת מות הגבורה של מחריביו.

בחירה זאת באתוס הגבורה החלישה את מנגנוני ההגנה של הציונים בפני קנאים-משיחיים, שקמו מתוך הציונות הדתית ומאיימים לגרור את ישראל להתאבדות קולקטיבית, תוך שהם מסכנים גם את יהדות העולם, הסובלת מהתגובות למעשיהם. יטענו כלפי שאני נטפל לזוטות בימים הרי גורל, כאשר מלחמה משתוללת ומי יודע לאן עוד תביאנו. אך כאשר אני רואה את ההתנהלות של ההנהגה הציונית לאורך שנות קיומה של ישראל, אני חושש שלפרט השולי הזה יש משקל רב בהתנהלותה של ישראל.

השטחים הפכו להיות חשובים מהביטחון

מאז הניצחון במלחמת "ששת הימים" התבססה תפיסת הביטחון הישראלית רק על יתרון הכוח הצבאי. מבחינת ממשלות ישראל לדורותיהן, החזקת השטחים הכבושים חשובה יותר מהביטחון הקיומי של ישראל. יש להזכיר שהייתה זו ממשלת העבודה, בהנהגת גולדה מאיר, שסירבה להצעת השלום (שטחים תמורת שלום) של מצרים, החזקה באויבי ישראל.

"האם יחזיק מעמד?" ראש ממשלת נפאל החדש ק. פ. שרמה אולי (צילום מסך: חדשות הטלוויזיה הנפאלית)

משחק הכיסאות בפוליטיקה הנפאלית

חודשים נפלה הממשלה - ופרצ'נדה החליף את דאובה הימני, ובחר באולי, במפלגת הקונגרס ובמפלגה המרקסיסטית-לניניסטית כשותפים. כעת, לאחר המהפך, החליף אולי את פרצ'נדה בדאובה. פרצ'נדה הוזה מראשות הממשלה אל ספסלי האופוזיציה. כל זאת נעשה "לטובת השמירה על היציבות הפוליטית" במדינה האסיאתית.

שינויים בחוקה

אבל תוך כדי משחק הכיסאות המוסיקליים הנהוג בפוליטיקה הנפאלית, הכריז אולי על "רפורמה בחוקה" בהסכמת מפלגת הקונגרס. המפלגות טרם פרסמו את השינויים, אך טענו כי זו תחזק את היציבות הפוליטית במדינה ותעצור את המשבר הכלכלי. בשל הסירוב של אולי להשתתף בחזית הסוציאליסטית של מפלגות השמאל ובשל הברית החדשה של מפלגתו עם מפלגת הקונגרס, קיים חשש שתקון החוקה ירחיק את נפאל מהמסלול הסוציאליסטי אל מסלול קפיטליסטי יותר, וכי הוא יחליש את הדמוקרטיה על מנת להקשות על החלפת הממשלות.

מנגד טוען הכתב הפוליטי של "קטמנדו פוסט", פורושוטאם פואודל, כי כל השינויים המוצעים אינם אלא אחיזת עיניים האמורה לצבוע בצבע פוליטי החלפת כיסאות פשוטה ומיותרת נוספת בנוף הפוליטי הנפאלי.

מערכת פוליטית רקובה

"משחק הכיסאות" הוא אחד הסימנים לחולי העמוק במערכת הפוליטית הנפאלית. על כך עמדתי במאמר שפורסם מעל דפי "זו הדרך" בכותרת: "המהפכה הנפאלית: סופו של חלום" (26.1). המפלגות הקומוניסטיות הרבות איבדו את החזון הסוציאליסטי, עומדות במקום ולא מקדמות כל שינוי חברתי מן היסוד, ואף זנחו עקרונות אידאולוגיים בסיסיים. יש להצטער על כך שפרצ'נדה ואולי, שתי דמויות ותיקות ומוכרות מאוד במרחב הפוליטי הנפאלי, עסוקים רק בכוח וכבוד במקום באיחוד הכוחות השמאליים ובהבסת הימין הפוליטי המתעצם, אשר חולם להשיב לשלטון את המונרכיה ואת הכוחות הנאו-ליברליים.

השבוע הושבע קאדגה פרסאד שרמה אולי לראש ממשלת נפאל ה-38. זאת לאחר שראש הממשלה בשנתיים האחרונות, פושפה קאמאל דהאל (הידוע בכינוי "פרצ'נדה" שאימץ בעת שפיקד על כוחות הגרילה שהביסו את צבא המלך), הפסיד בהצבעת האי-אמון בו הרביעית מאז שנבחר לראש ממשלה. 38 ממשלות כיהנו בנפאל לאחר הפיכתה לדמוקרטיה ב-2008. מספר הממשלות הגבוה יותר ממרמז על כך שקיימת בעיה: ממשלות קמות ונופלות בנפאל יותר מפעם אחת בשנה. לרוב מדובר במשחקי בריתות בין כמה מפלגות ולא במחלוקת סביב סוגיות אידאולוגיות.

כאשר פרצ'נדה, המנהיג של המפלגה הקומוניסטית המאוואיסטית (מרקז), הקים את ממשלתו לאחר הבחירות האחרונות, שרמה אולי, מנהיג המפלגה הקומוניסטית המרקסיסטית-לניניסטית המאוחדת, מצא עצמו מוביל האופוזיציה. השותפים של פרצ'נדה בממשלה היו שר בהאדרו דאובה ומפלגת הקונגרס הנפאלית מהימין. אך לאחר כמה

צרפת: בעקבות הזמן האבוד

האיגודים המקצועיים הצרפתיים קראו לצאת לרחובות ביום חמישי (18.7) כדי לדרוש מהנשיא עמנואל מקרון להטיל על החזית העממית החדשה את הרכבת הממשלה. יוזמת המחאה ההמונית היא סופי בינה, מזכ"לית הקונפדרציה הכללית של העובדים (CGT). גם פביאן רוסל, מזכ"ל המפלגה הקומוניסטית, קרא בראיונות במהדורות החדשות למצביעי החזית להצטרף למחאות האיגודים.

ימים רבים עברו מאז 8 ביולי, אז פורסמו תוצאות הבחירות לפרלמנט, ועדיין אין ראש ממשלה וממשלה חדשים בצרפת. הנשיא מקרון לא התייחס לתוצאות הבחירות והסתפק בפרסום איגרת דרך התקשורת האזורית הצרפתית, ובה כתב: "איש לא ניצח בבחירות", וכי הוא ימנה ראש ממשלה "רק אחרי שהמפלגות ברובן יגיעו ביניהן לפשרות". בשמאל חוששים שהנשיא מנסה "לגנוב את הבחירות", אך מרכיבי החזית העממית החדשה אינם מצליחים להגיע להסכמה בדבר המועמד מטעמם לראשות הממשלה.

נמרוד עובד

עידן סלוצקר

'היו שניים בלי תפקיד': עבר והווה ללא עתיד

דור המילניאלים בישראל ובעולם, נוכחת מאוד ברומן. "אם אין עתיד למה שנלך לבית הספר?" - שואלים בני נוער באירופה. ברומן תוהים יפתח ואלינור "כיצד מתקיימים בהווה", או כיצד מבינים אותו ואת העבר. התפטרות יפתח מהמשרה בכנסת, הקורית לקראת סוף הספר, היא טרגית: הוא הופך חולה בגופו ונפשו, מאבד את תחושת הידיעה שליוותה אותו במשך שנים, ונעשה דומה לזוגתו אלינור. שניהם נותרים עם אותה אי-ידיעה.

דרך להבין את עצמנו

מושגי הזמן והמקום כבר אינם ברורים בישראל/פלסטין. המלחמה בעזה שינתה את הגיאוגרפיה של רצועת עזה, הקפיאה את הזמן לגבי החטופים הנמצאים בשבי למעלה מתשעה חודשים ולגבי תושבי עזה הנצורים שנהרגים באלפים. בצל היוקר הגואה והמשטר הדכאני, שואלים עצמם צעירים רבים כמו יפתח ואלינור: "פנינו לאן?". "לדעתי הפסדנו בכל החזיתות שנאבקנו בהן אישית. הודינו שזה לא היה אישי מלכתחילה. הייתה בזה חמלה עקרונית והיא לא ניצחה, חמלה עקרונית זה לא בדיוק מה שהיה בזה. המנהיג שלנו התפורר לנו בין האצבעות, אנחנו התפוררנו לו בחזרה" (עמ' 342).

הספר מעורר אי-נוחות, הוא אקטואלי, שוצף וקוצף, כתוב בשפה אנליטית. קל להזדהות עם גיבוריו, שהם גם אנחנו: פעילי שמאל ותיקים, אנשי רוח, משוררים, יושבי בתי קפה וברים שחיהם נראים נוחים, ולמרות הכל מנסים למצוא דרך להמשיך ולהתקיים בעולם כאוטי יותר ויותר שהמשמעויות והזמן בו פתלתלים ומטעים לעיתים. "ואיש כבר לא מקשיב לסיפורו של איש אחד או לסיפורם של כמה אנשים, לא אם עניינו של הסיפור הזה ריפוי או התבגרות או מחילה, בוודאי לא כשפורצת מגפה, בוודאי לא כשפורצת מלחמה, וסיפורנו הדק ממילא הולך ומתפזר עד שאין בו עוד שמץ ממה שהיה כשהתחלנו לחשוב עליו" (עמ' 344). הרומן של תמר רפאל הוא דרך להבין את עצמנו באמצעות סיפורם של אחרים.

זוהר אלון

עֵבֹועַ שֵׁיר / עֹורכת לְרִיסה מֵילר

תְּאוּרִית יַחְסֵי אוֹבֵיקט / אוריה חורש

תְּקִישִׁי מֵלְאֲנִי,
בְּפוֹף זֶה הֶפֶל אוּ כְלוֹם.
כָּל נוֹרִון מִתְחִיל יוֹדֵעַ,
גַּם אִם הוּא חֶלֶק מִרְשָׁת
רְגֵל בְּמַעֲרֶכֶת הַלִּימְבִית וְיָד עֵמֶק בְּקוֹרְטֶקֶס,
זֶה אוּ שֶׁהוּא יוֹרָה, אוּ שְׁלֹא.
גַּם פְּאָרִיס הַמוֹאֲרָת,
מִרְכָּבַת מִפִּילִינִי מִפְּסֶקִי פֶלְסְטִיק
שְׁלֹא יוֹדֵעִים אַחֲרָת
וּמִיֶּשֶׁהוּ מְכַבֵּה אוֹתָהּ כָּל עָרֵב,
כִּי בְּרִאשִׁית הָיָה גַם וְגַם וְגַם
וְהֵנָּה אֲנַחְנוּ, אַחַת אָפֶס

ברומן הביכורים שלה "היו שניים בלי תפקיד" (הוצאת פרדס) מפליאה תמר רפאל לתאר עבר והווה מתפוררים ולא יציבים. בהתבוננות אנליטית במציאות שמשרטט הספר קשה עד בלתי-אפשרי לחשוב על העתיד. ההפרדה בין עבר והווה מיטשטשת, המציאות מעורבת עם הזיכרונות ולא ברור מתי העבר הוא עבר והווה הוא הווה.

"כשקראתי את היומן לא הרגשתי שום תחושה גופנית. הזמן עבר מהר מאוד, אבל בכל זאת עבר, ומבלי שאדע על כך או אשער, בזמן הזה גם יפתח שאל את עצמו שאלות" (עמ' 85). נושא הזמן בספר חוזר על עצמו, על אף שבעמודו האחרון של הרומן נתחמו השנים: 2018-2021. אך בפועל מתחיל הספר לא ב-2018, אלא בתחילת שנות ה-2000 ואף לפני כן. הוא מתאר את החיים של אלינור, שלמדה מדעי הרוח באוניברסיטת תל-אביב ואינה יודעת מה היא רוצה לעשות בעתיד, ושל בן זוגה יפתח, פעיל פוליטי שעבורו התפקיד וכיוון הזמן ברורים או לפחות היו ברורים יותר מאשר לאלינור; מצב שמשנתה לקראת סוף הרומן.

הקשר המתפתח לאורך השנים בין אלינור ליפתח מעניק ביטחון לשני הצדדים. הסופרת מתלווה ליפתח בפעילותו הפוליטית, מכירה את חבריו ושותפיו הפוליטיים ("בין מרצ לחד"ש" כפי שציינה רפאל בריאיון ל'זו הדרך' לפני שבועיים), מתבוננת מבחוץ ומשתהה. הפעילות הפוליטית זרה ולא ברורה לה, בעוד שעבורו היא דרך להשפיע על המציאות. "הוא רצה להציל את המפלגה הזו, להאכיל אותה במזלף, אצבעותיו מוללו בתוך המכנסיים את פנקס החבר החדש שקיבל לא מזמן, ישירות מידי של הנציג החביב עליו, הנציג החביב על כולם, צבי קליין" (עמ' 203). בעוד שיפתח מאמין במפלגתו ובפעילותו הפוליטית, אלינור איננה מעורבת רגשית וחברתית בעולמו.

מחאות שוטפות את תל-אביב

בחלק הראשון של הספר אפשר למצוא תיאורים קצרים אך משכנעים של מחאת "הקיץ החברתי" בשנת 2011, של עיר האוהלים שהוקמה בשדרות רוטשילד ושל מחאות אחרות שנערכו בשנים 2019 ו-2020. תל אביב, בתי הקפה והברים שלה קבועים כמו המחאות השוטפות את העיר אחת לכמה שנים, בפערי זמן הולכים ומצטמצמים בין הפגנה להפגנה. אם ב-2011 עוד הייתה תקווה, לקראת סוף העשור הקודם היא גוה והמציאות הופכת כאוטית יותר. זאת על רקע ההפגנות נגד הכיבוש, נגד יוקר המחייה, נגד רצח נשים, למען שוויון זכויות לנשים ועוד.

דמות האקטיביסט של יפתח המשתתף בערבי שירה, פעיל פוליטי ועובד עבור עמותת שמאל, נכחדת מהנוף הישראלי, כפי שדמותו של התל-אביבי השנתה לנגד עינינו. אם בשנות ה-50 וה-60 הייתה תל אביב ידועה בסופריה, במשורריה ובעיתונאים שחיו ופעלו בה, כיום זו איננה עיר של רוח ומילה כתובה אלא של נדל"ן, אנשי הייטק ומחאות שהן שריד של תקופה אחרת. יפתח מהלך על חבל שהולך ונפרם, עד לעזיבתו את תפקידו בכנסת במסגרת פעילותו המפלגתית.

גיבורי הרומן שגדלו והתחנכו במשפחות זעיר-בורגניות בוחרים במסלול חיים דומה ונותרים "ללא תפקיד" ככותרת הספר. הם מחפשים את תפקידם בעולם. המלחמות החוזרות ונשנות והתמורות המהירות בעולם מציבות משוכה גבוהה מדי בפני אלינור ויפתח, שכמו חיים במציאות אחרת ומשתמשים בכלים שאינם מתאימים לתקופתם. רוח הזמן הניהיליסטית, המאפינת את תנועת האקלים העולמית ואת

מראות מחרידים מהטבח באל-מוואסי

בחדש מאי העריך האו"ם, כי בנייה מחדש של כל בתי המגורים שנהרסו ברצועת עזה, תימשך עד 2040 ותעלה כ-40 מיליארד דולר. האו"ם הגדיר זאת כ"הערכה אופטימית". בתי ספר, תשתיות רפואיות, כבישים, ביוב ותשתיות קריטיות נפגעו גם הן. עוד נמסר כי איכות שירותי הבריאות, החינוך והרווחה ברצועת עזה, חזרה לרמה שהייתה ב-1980. על פי דוח האו"ם, "נמחקו 44 שנות פיתוח ברצועה".

"הייתי עד לכמה מהמראות המחרידים ביותר שראיתי בתשעת החודשים שלי בעזה", כך אמר בראשון (14.7) סקוט אנדרסון, סגן המתאם ההומניטרי ומנהל פעולות אונר"א ברצועה, והוסיף: "בקרתי במרכז הרפואי נאסר בח'אן יונס הכורע תחת העומס. נקלטו בו למעלה ממאה מן הפצועים הקשים שנפגעו באל-מוואסי. מאחר שאין בו די מיטות, ציוד היגיינה, סדינים או מדים סניטריים, טופלו פצועים רבים על הקרקע, ללא חומרי חיטוי. מערכות האוורור כובו בשל מחסור בחשמל ובדלק, והאוויר היה ספוג ריח דם".

אנדרסון התייחס לטבח הנוסף שביצע הצבא הישראלי בשבת (13.7) במתחם המוגדר "מחסה הומניטרי" במחנה הפליטים אל-מוואסי במערב ח'אן יונס שבדרום רצועת עזה. לדברי הצבא, יעד התקיפה היה ראש הזרוע הצבאית של החמאס מוחמד דף. על פי נתונים שמסר משרד הבריאות ברצועת עזה, יותר מ-90 בני אדם נהרגו ויותר מ-320 נפצעו בתקיפה זו. לפי משרד הבריאות בעזה, נכון ל-15 ביולי נהרגו בעזה יותר מ-38,664 וכמעט 90 אלף נפצעו.

זקוקים בדחיפות להפסקת אש

אנדרסון הוסיף: "ראיתי פעוטות ששני גפיהם נקטעו, ילדים משותקים שאינם יכולים לקבל טיפול, וילדים אחרים שהופרדו מהוריהם. ראיתי אימהות ואבות שלא היו בטוחים אם ילדיהם עדיין בחיים. הורים אמרו לי בייאוש שעברו לאזור ההומניטרי כביכול בתקווה ששם יהיו ילדיהם מוגנים. עמיתי אנשי הקהילה ההומניטרית עושים ככל האפשר להגדיל את הקיבולת הרפואית בעזה, שמערכת הבריאות שלה ממוטטת זה מכבר. אתמול סיפקנו שירותי הפניה לטיפול, וכן עוד אוהלים, מיטות, אלונקות, פריטים חד-פעמיים ותרופות. אבל המכשולים הניצבים בפני פעילויות ההומניטריות מונעים מאיתנו לספק לכל בני האדם, בכל מקום, תמיכה בממדים שאפילו יתקרבו להיקף הדרוש. יש להגן על אזרחים בכל עת. אנו זקוקים בדחיפות להפסקת אש, לשחרור כל בני הערובה שנותרו, להפוגה עבור בני האדם בעזה ולהזדמנות משמעותית להתחלת הריפוי".

להערכת העיתון הבריטי "גרדיאן", לצי של יותר ממאה משאיות ייקח יותר מ-15 שנה לפנות את הריסות הבתים, האוניברסיטאות, בתי החולים ויתר מבני ציבור ברצועת עזה. ההערכה באה בעקבות נתונים של האו"ם, לפיהם עזה מכוסה ביותר מ-40 מיליון טונות של הריסות.

חצי מהמבנים ברצועה נפגעו

עוד מעריך האו"ם כי יותר מ-137 אלף בניינים נפגעו ברצועת עזה מאז פרוץ המלחמה למעלה ממחצית הבניינים ברצועה. כרבע מהם נהרסו לחלוטין, עשירית סובלים מנזק רב ושליש נפגמו. אתרי הריסות ענקיים מכסים עד כחמישה קילומטרים רבועים משטח הרצועה. על פי הערכה, לא יהיה ניתן למחזר את רוב ההריסות, וכדי לשקם את הרצועה, יהיה צריך להיפטר מהן.

חד"ש סטודנטים ת"א

**עוצרים את המלחמה!
הפגנה נגד המלחמה וההרג**
רביעי 17.7 | 16:00 | כיכר אנטין אונ' ת"א

שותפות השלום

עצרת השלום והחיים
חמישי 18.7 | 19:30 | כיכר הבימה ת"א

מק"י סניף רמלה

ערב לזכרה של בוסיינה דביט
שישי 19.7 | 18:00 | אולם ביה"ס נזירות סנט ג'וזף
בית"ר 2, רמלה

חד"ש ושותפות השלום

**לעצור את הטבח בעזה
הפגנה ערבית-יהודית**
שבת 20.7 | 18:00 | צומת כפר קרע

חד"ש ת"א

**אסיפה ציבורית בהשתתפות
ח"כ איימן עודה
פתרון 2 המדינות והשלום**
חמישי 25.7 | 19:00 | אולם הגדה השמאלית
אחד העם 70, ת"א

